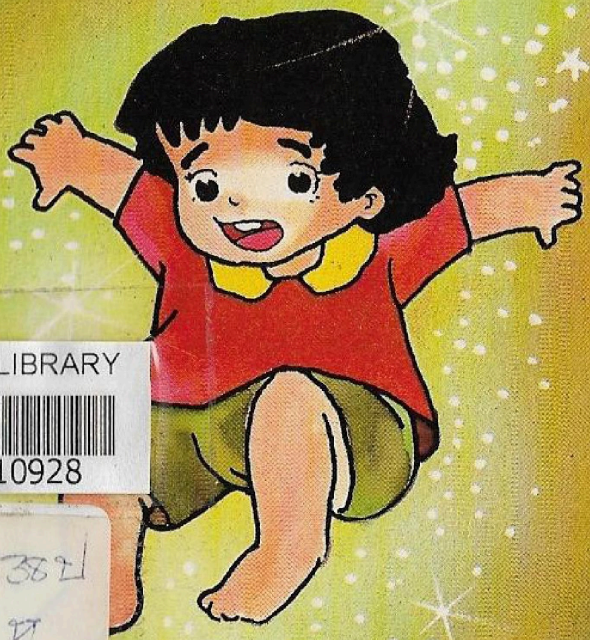
หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา

ห้องอันตราย

DCID LIBRARY
0000010928
ส 658.382
ว 182 ว
ฉ.2

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๒๗
จำนวนพิมพ์ ๔๕,๐๐๐ เล่ม
ISBN 974-10-0174-6

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา

ห้องอันตราย

จินตนา ใบกาซูยี เรื่อง
สมบัติ คิ้วฮก ภาพ

สถาบันวิทยบริการ
6406

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง ห้องอันตราย สำหรับเด็กระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๗

(นายบรรจง ชูสกุลชาติ)
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

วันที่ ๑๗ ๒๕๔๔
เลขทะเบียน ศ. ๐๕๓๐๑/๔๒
เลขเรียกหนังสือ ศ. ๒๘๘.๓๘๒
ค ๑๘๒ ท

คำนำ

หนังสือเรื่อง "ห้องอันตราย" ระดับประถมศึกษา เล่มนี้ กระทรวงศึกษาธิการมอบหมายให้ นางสาวจินตนา ใบกาซูยี เป็นผู้เรียบเรียง และนายสมบัติ คิ้วฮก เป็นผู้วาดภาพประกอบ หนังสือนี้เป็นผลงานเล่มหนึ่งในจำนวนหนังสือที่ได้จากการประชุมปฏิบัติการจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน ซึ่งกรมวิชาการได้จัดขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กทั้งภาคราชการและเอกชนมาร่วมประชุมพิจารณากำหนดเค้าโครงเรื่อง กำหนดผู้เขียน พิจารณาออกแบบและวาดภาพประกอบ และได้มอบหมายให้นางสาวกานต์มณี ศักดิ์เจริญ เป็นผู้ตรวจขั้นสุดท้าย

หนังสือเรื่อง "ห้องอันตราย" มีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้เด็กรู้จักการป้องกันอุบัติเหตุภายในบ้าน ให้รู้จักระมัดระวังการเล่นหรือการกระทำสิ่งใดโดยประมาท ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่นได้ เป็นการฝึกนิสัยให้เด็กมีระเบียบวินัยขณะอยู่ในบ้าน ลักษณะการเขียนผูกเป็นเรื่องราวสนุกสนานมีภาพประกอบที่น่าสนใจชวนแก่การอ่าน กรมวิชาการจึงจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา จำนวน ๔๕,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกโรงเรียนระดับประถมศึกษาทุกสังกัด แล้วมอบให้องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่ายสำหรับโรงเรียนและหรือผู้ที่สนใจในโอกาสต่อไปด้วย

กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการฯ และผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

(นายสุรเดช วิเศษสุรการ)
อธิบดีกรมวิชาการ
๑๓ กันยายน ๒๕๒๗

ลอยเป็นเด็กชายอายุ ๘ ขวบ มีนิสัยซุกซน ไม่อยู่นิ่ง ชอบเล่นปีนป่าย และวิ่งเล่นไม่เลือกสถานที่ และยังไม่ระมัดระวังตนในขณะวิ่งเล่น เดิน หรือนั่งอีกด้วย ลอยจึงมีบาดแผลเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดตัวมาให้แม่ใส่ยาอยู่บ่อย ๆ แม่ของลอยพยายามสั่งสอนให้ลอยระมัดระวังอุบัติเหตุเหล่านี้ แต่ลอยไม่เคยเอาใจใส่คำสั่งสอนของแม่เลย

อันที่จริงลอยไม่ใช่เด็กดื้อ หรือเป็นเด็กไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่และผู้ใหญ่ แต่ลอยเห็นว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ ลอยจึงลืมคำเตือนของแม่อยู่บ่อย ๆ และบางทีก็เผอเรอด้วย มานึกถึงคำเตือนของแม่ได้ ก็หลังจากเกิดอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บแล้วทุกที

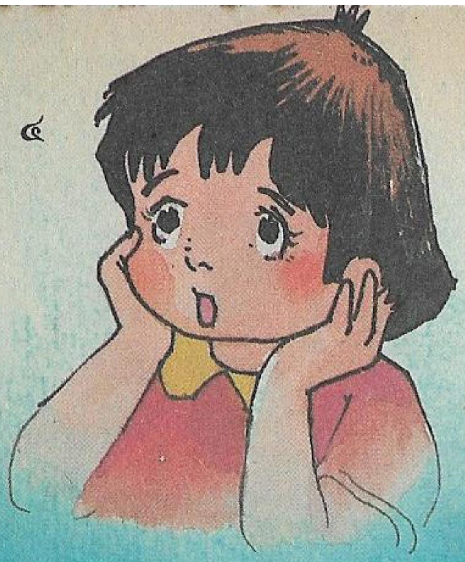
ภาพที่ลอยนั่งร้องไห้เจ็บแผลที่เท้า หรือที่แขน ขา มีแม่นั่งข้าง ๆ ใส่ยาให้ลอยพลางพูดสั่งสอน จึงเป็นภาพที่ทุกคนในบ้านเห็นเป็นประจำ

พ่อของลอยเป็นนักวิทยาศาสตร์ มีห้องทำงานเล็ก ๆ เป็นห้องทดลองวิทยาศาสตร์อยู่ที่บ้าน พ่อมักจะนำเครื่องมือวิทยาศาสตร์มาทดลองที่บ้านอยู่บ่อย ๆ เวลาพ่อทดลองงานในห้องวิทยาศาสตร์ ลอยอยากจะเข้าไปช่วยพ่อทำงาน แต่พ่อมักไม่อนุญาตให้ลอยเข้าไปช่วย พ่อบอกกับลอยว่า ลอยไม่ระมัดระวัง ไม่ว่าจะหยิบจะจับสิ่งของใด พ่อกลัวว่าเครื่องมือของพ่อจะแตกหักเสียหาย

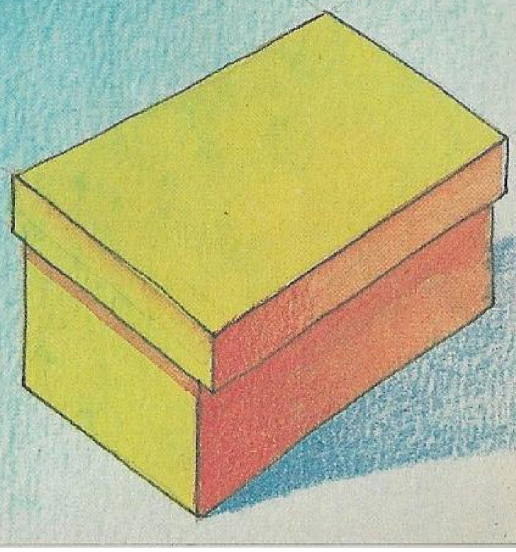
นอกจากจะไม่ให้ช่วยทำงานแล้ว พ่อยังไม่อนุญาตให้ลอยเข้าไปในห้องทำงานของพ่อคนเดียวอีกด้วย ลอยอยากจะเข้าไปในห้องใจจะขาด ไม่ช่วยพ่อทำงานก็ได้ ขอเข้าไปดูเฉย ๆ ก็ยังดี แต่... ลอยก็ไม่กล้าขัดขืนคำสั่งของพ่อ พ่อใจดีก็จริง แต่เวลาดุ ทำไมลอยจึงกลัวมากกว่าแม่ก็ไม่รู้ซิ

ลอยอยากรู้เหลือเกินว่า ในห้องวิทยาศาสตร์ของพ่อมีอะไรบ้าง โดยเฉพาะเมื่อวานนี้พ่อถือกล่องใส่บางสิ่งบางอย่างมาด้วย ในกล่องนั้นลอยได้ยินเสียงอะไรดิ้นขลุก ๆ ขลัก ๆ ด้วยสิ แหม... มันอยากรู้เสียจริงว่า ในนั้นมีอะไรหนอ....

เอ...เย็นวันนี้พ่อยังไม่กลับบ้าน คงจะไปธุระที่ไหนสักแห่งหนึ่งแน่ ลอยกลับจากโรงเรียนเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เดินเข้าไปในครัว มองเห็นกล้วยหอมสีเหลืองน่ากินเหลือเกิน จึงขอแม่ พลางปลิดกล้วยหอม เดินตัวปลิวออกจากครัวไป

กล้วยหอมหวานอร่อยมาก ลอยกินเพลินมาจนถึงหน้าห้องวิทยาศาสตร์ของพ่อ พอดีกล้วยหมดลูก ลอยหวนคิดถึงของในกล่องที่พ่อถือมาเมื่อวานนี้อีก ลอยอยากจะเห็นเหลือเกินว่า เจ้าสิ่งที่ดิ้นได้เป็นอะไรกันแน่

ลอยจึงแอบเมียง ๆ มอง ๆ อยู่หน้าห้องที่เปิดประตูแง้มไว้เพียงนิดเดียว จิตใจพะวงอยู่แต่จะหาทางเข้าไปจนลืมตัว เผลอทิ้งเปลือกกล้วยหอมลงบนพื้นห้องใกล้เท้าตัวเอง ลอยมองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่า ไม่มีใครอยู่แถวนั้นแล้ว แม่ก็ยังคงทำกับข้าวมื้อเย็นอยู่ที่ครัว

เอาละ .... ไม่มีใครอยู่แน่แล้ว ลอยวิ่งเข้าไปเลยดีกว่า กะวิ่งให้ผ่านประตูเข้าไปให้เร็วเหมือนอย่างซุปเปอร์แมนเหาะเลย แอ่น ... แอ๊น....โอ๊ย....อะไรลื่น ๆ ที่เท้า .... ทำไมตัวเราเซถลาหน้าคะมำอย่างนี้ เอ๊ะ...อะไรขวางอยู่ข้างหน้า....บานประตู

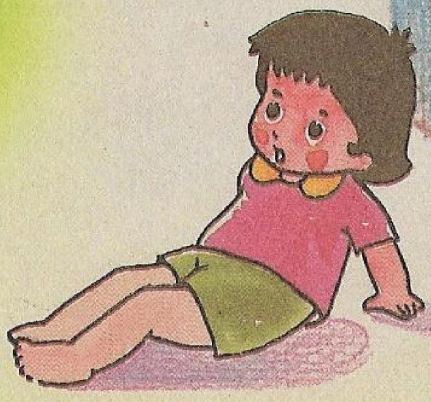

โครม .....

โอ๊ย....อะไรกันนี่ ทำไมจึงงงอย่างนี้ หน้ามืดมองอะไรไม่เห็น.... อุ๊ย เอ๊ะ โลกหมุนหรืออย่างไร ทำไมตัวเราจึงลอยละล่องเคว้งคว้างอย่างนี้ ดูสิ....ตัวหมุนติ้วเลย โอ๊ย .... เวียนหัวจังเลย.... นี่เราลอยไปไหน ทำไมไม่หยุดล่ะ....หยุดซิ.... มองไม่เห็นอะไรเลย มืดคลุ้มไปหมด เอ๊ะ...มีลมพัดแรงจัดดูดตัวเราไปไหนนี่ ช่วยด้วย... ช่วยด้วย....ช่วยด้...ว....ย โอ๊ย...ย....เอื๊อบ...อุ๊บ.....ตุ๊บ

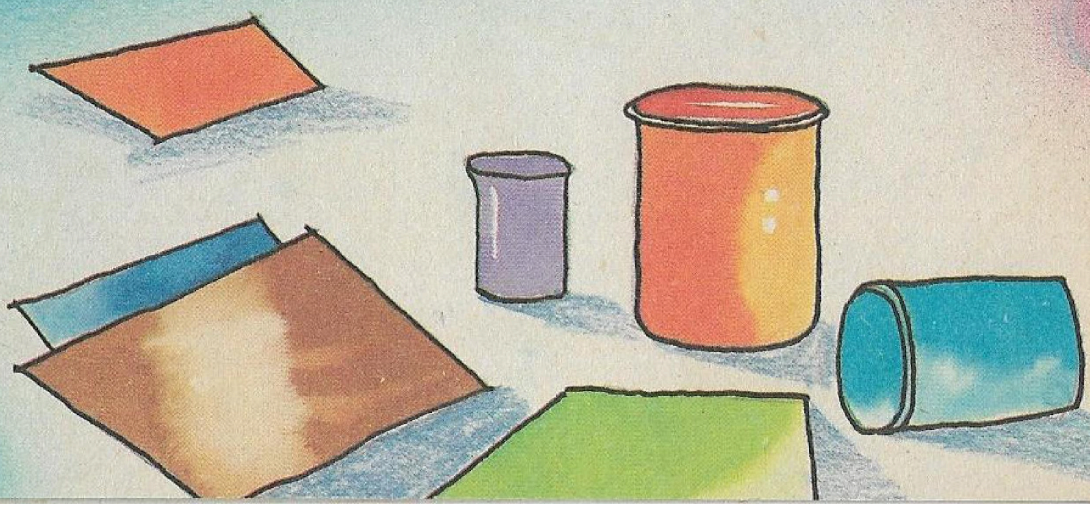
ลอยหล่นตุ้บลงกลางห้องหนึ่ง ห้องนี้แปลกมากไม่เหมือนห้องต่าง ๆ ในบ้านของลอยเลย ห้องกว้างขวางพื้นเป็นมัน มีเสาสูงสี่เหลี่ยมหลายเสา ตามเสาเหลี่ยมเหล่านี้มีสวิตช์ไฟหลายแห่ง ริมผนังด้านหนึ่งมีตู้ใส่ของรูปร่างแปลก ในตู้มีหลอดแก้ว ขวดแก้ว เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับทดลองวิทยาศาสตร์หน้าตาแปลก ๆ เป็นแก้วบ้างเป็นพลาสติกก็มี ดูคล้าย ๆ กับตู้ในห้องทำงานของพ่อที่ลอยเคยแอบดูที่บ้าน แต่ก็ไม่ใช่ เพราะดูสูงและใหญ่มาก ยิ่งไปกว่านั้นสิ่งของต่าง ๆ ในตู้นี้ ล้วนแต่ใหญ่โตมหึมาอย่างกับเป็นของที่ยักษ์ใช้แน่ะ...

เอ....ทำไมมันเงียบจังเลย ดูน่ากลัวมาก แต่คงจะไม่มีอันตรายอะไรหรอก ลอยคิดอยู่ในใจ พลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องด้วยความสนใจอยากรู้อยากเห็น

ติดกับตู้สูงใหญ่นั้นเป็นตู้เตี้ย ๆ ติดผนัง ตู้ติดผนังนี้มีลิ้นชักหลายชั้น คงจะเก็บของใช้แน่ ๆ ลอยอยากรู้ขึ้นมาทันทีว่า ในลิ้นชักมีอะไร จึงตรงเข้าไปดึงลิ้นชักออกมา แลเห็นสิ่งของแปลกตา จึงหยิบออกมาดูทีละชิ้น จากลิ้นชักโน้นบ้าง ลิ้นชักนี้บ้าง....สนุกจังเลย...

ของที่ดูแล้ว เบื่อแล้วก็วางทิ้งเกลื่อนกลาดกลางห้องเต็มไปหมด ตรงนี้วางกระป๋องใบเล็กใบใหญ่ขนาดต่าง ๆ ตรงโน้น....วางมีดเล่มเล็กเล่มน้อย ตรงนั้น....วางถุงพลาสติกและกรรไกรสำหรับใช้ตัด ตรงนู้น....วางเครื่องชั่ง เครื่องตวง รูปทรงแปลก ๆ ทั้งที่เป็นโลหะ และพลาสติกเยอะแยะไปหมด

ลอยสนุกมาก เดินไปที่ตู้ใบสูงใหญ่ เขย่งเท้าเอื้อมสุดตัว เปิดประตูจนได้ หยิบหลอดแก้ว ขวดแก้ว เครื่องใช้ทดลองวิทยาศาสตร์ ออกมาวางเรียงรายรอบตัว ลอยจะเป็นนักวิทยาศาสตร์เหมือนพ่อให้ได้....

เฮ้อ....ช่างมีความสุขเหลือเกิน ลอยทำท่าตวงโน้นนิด....ใส่นี่หน่อย หยิบหลอดแก้วมาเขย่าแล้วเทใส่ในขวด วางทำให้เหมือนพ่อมากที่สุด เราจะทดลองอะไรดีน้า.... ทดลองว่าก๊าซออกซิเจนจุดไฟได้....ดีไหม คุณครูเพิ่งสอนลอยวันนี้เอง แต่เอ....ไม่มีไม้ขีดไฟนี่นา เลิกทดลองดีกว่า....

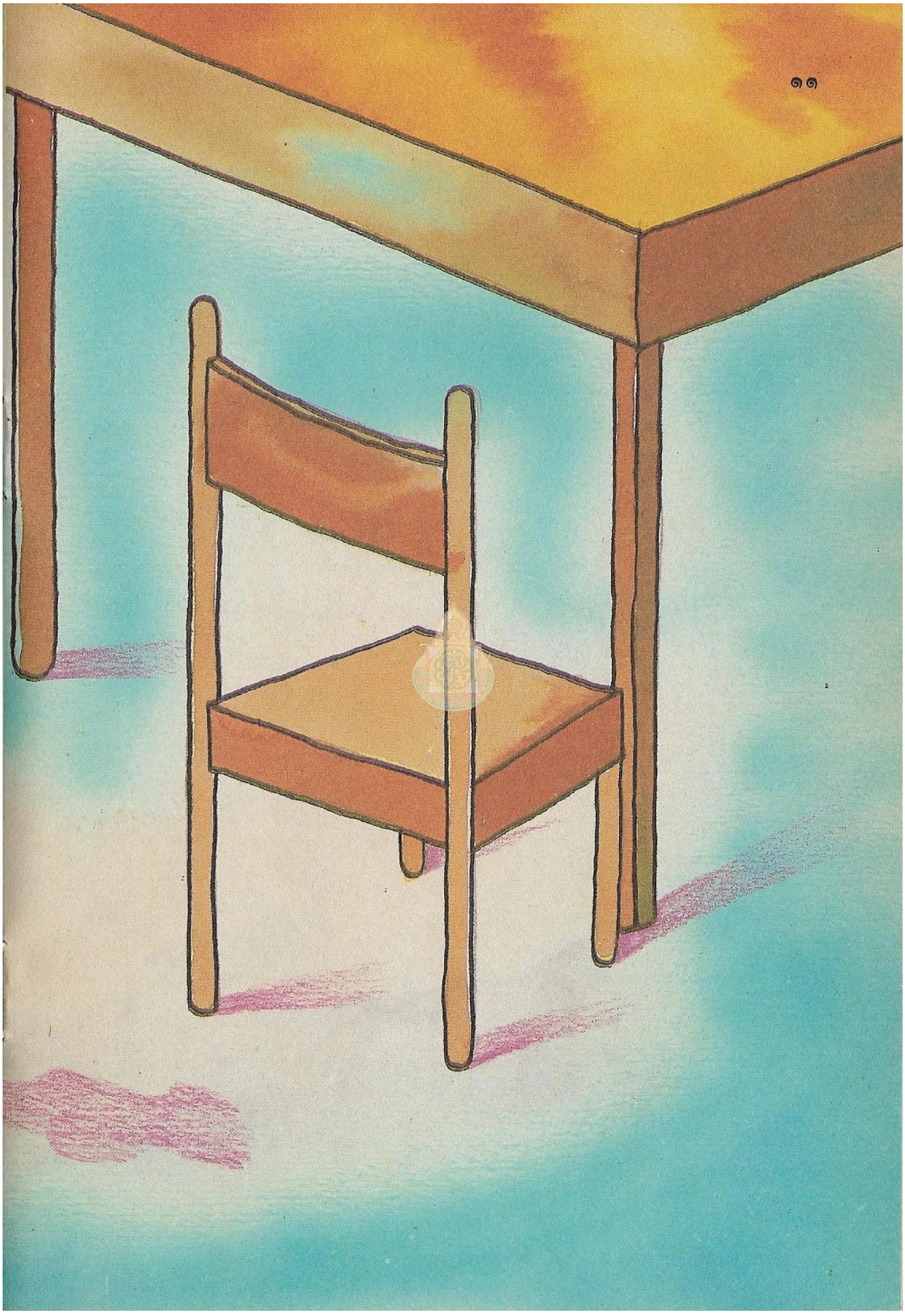
ลอยมองสิ่งของที่วางระเกะระกะรอบห้องอย่างเป็นสุข วิ่งไปทางนี้ที ทางโน้นที บางทีก็ชนเสาสี่เหลี่ยมกลางห้อง บางทีก็วิ่งไปหยิบของจากลิ้นชัก หัวจึงชนลิ้นชักชั้นบนที่เปิดฝาทิ้งคาไว้ แต่ไม่เจ็บหรอก....ลุกขึ้นมาได้ ลอยห่วงเล่นมากกว่า

ระหว่างเสาใหญ่กลางห้อง มีโต๊ะสี่เหลี่ยมใหญ่มหึมา สูงเกินกว่าสายตาของลอยจะมองเห็น ลอยเห็นโต๊ะยักษ์นี้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่ลอยมัวแต่อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์มากกว่า จึงลืมโต๊ะตัวนี้เสียสนิท พอเบื่อจากเล่นเป็นนักวิทยาศาสตร์ ลอยเกิดความสงสัยขึ้นมาทันทีว่า บนโต๊ะจะมีไก่วิเศษที่ไข่ออกมาเป็นทอง เหมือนในนิทานฝรั่งที่ลอยเคยอ่านหรือไม่ ข้างโต๊ะมีเก้าอี้ตัวสูง แต่ไม่มียักษ์นั่งหลับเฝ้าไก่และไข่ทองเหมือนในนิทานเลย

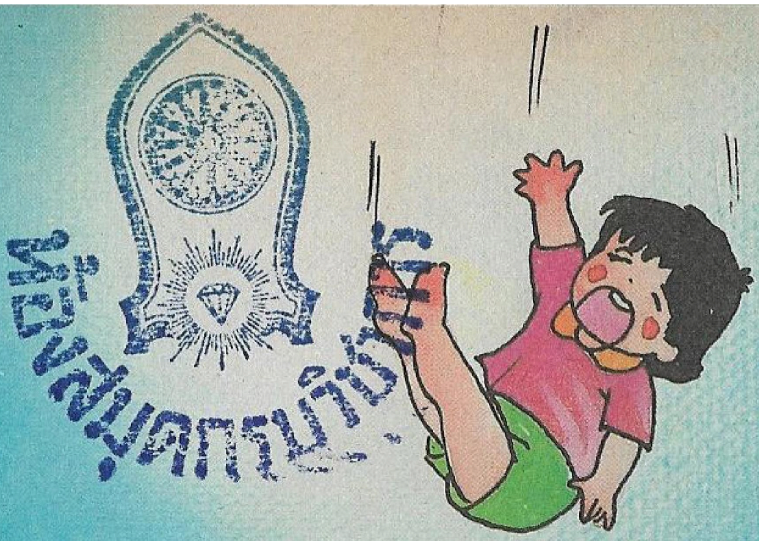
เอาแหละ...จะลองปีนเก้าอี้ดูหน่อย สูงก็จริงอยู่ แต่ลอยชอบปีนป่ายอยู่แล้ว บันไดชั้นบนบ้านลอยสูงกว่านี้ ลอยยังปีนได้สบาย นี่เก้าอี้สูงแค่นี้เอง สบายมาก....ลอยปีนแล้วนะ นี่ไง....ของกล้วย ๆ ...ลอยขึ้นมานั่งอยู่บนเก้าอี้ได้แล้ว ไหน....ขอยืนดูของบนโต๊ะหน่อย แต่....เอ๊ะ

ทันใดนั้น ลอยรู้สึกว่าเก้าอี้ตัวนั้นสูงขึ้น ๆ ๆ ...สูงกว่าโต๊ะตัวนั้นแล้ว ลอยมองเห็นของบนโต๊ะมีกล่องสี่เหลี่ยมวางอยู่หนึ่งกล่อง รูปร่างเหมือนกล่องที่พ่อถือมาเมื่อวานนี้มาก ลอยเอื้อมมือจะเปิดกล่องดู แต่....ไม่ทันเสียแล้ว เก้าอี้สูงขึ้นไปอีก สูงเหนือโต๊ะ สูงเกินกว่าลอยจะเอื้อมมือไปดึงกล่อง ลอยหยิบกล่องไม่ถึงแล้ว เก้าอี้ยังคงลอยสูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ

ลอยได้ยินเสียงขาเก้าอี้ลั่นดังเปรี๊ยะ เปรี๊ยะ... ขาเก้าอี้คงจะยืดต่อไปไม่ได้อีกแล้ว แต่ลอยก็ขึ้นมาจนเกือบจะถึงเพดานห้องแล้วซิ มองลงมาข้างล่าง เห็นสิ่งของที่ลอยวางบนพื้นห้องเล็กกระจิ๋วหลิวทันใดนั้นเอง ....เป๊าะ เสียงดังขึ้น เสียงขาเก้าอี้หัก เก้าอี้ที่ลอยนั่งยงโย่ยงหยกก็หักลงมาทันที ลอยใจหายวาบ....

ลอยเสียหลักตกจากเก้าอี้ตัวนั้น ล่องละลิ่วลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว แต่ก่อนจะถึงพื้นห้อง ลอยมองเห็นพื้นห้องหมุนเคว้งคว้างไปมา มองลงไปข้างล่างอีกทีหนึ่ง ใจหวิว....แต่เอ๊ะ ทำไมทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด....

"ฮะ...ฮะ....ฮ่า เจ้าเด็กน้อยซุกซน เจ้าจะต้องได้รับบทเรียนลงโทษแล้วที่นี้...."

เสียงกระหึ่มดังก้องเข้าไปในหูของลอย ใครหัวเราะหนอ.... ใครพูด.... ลอยพยายามเงยหน้ามองหาคนพูด แต่ไม่ทันเสียแล้ว

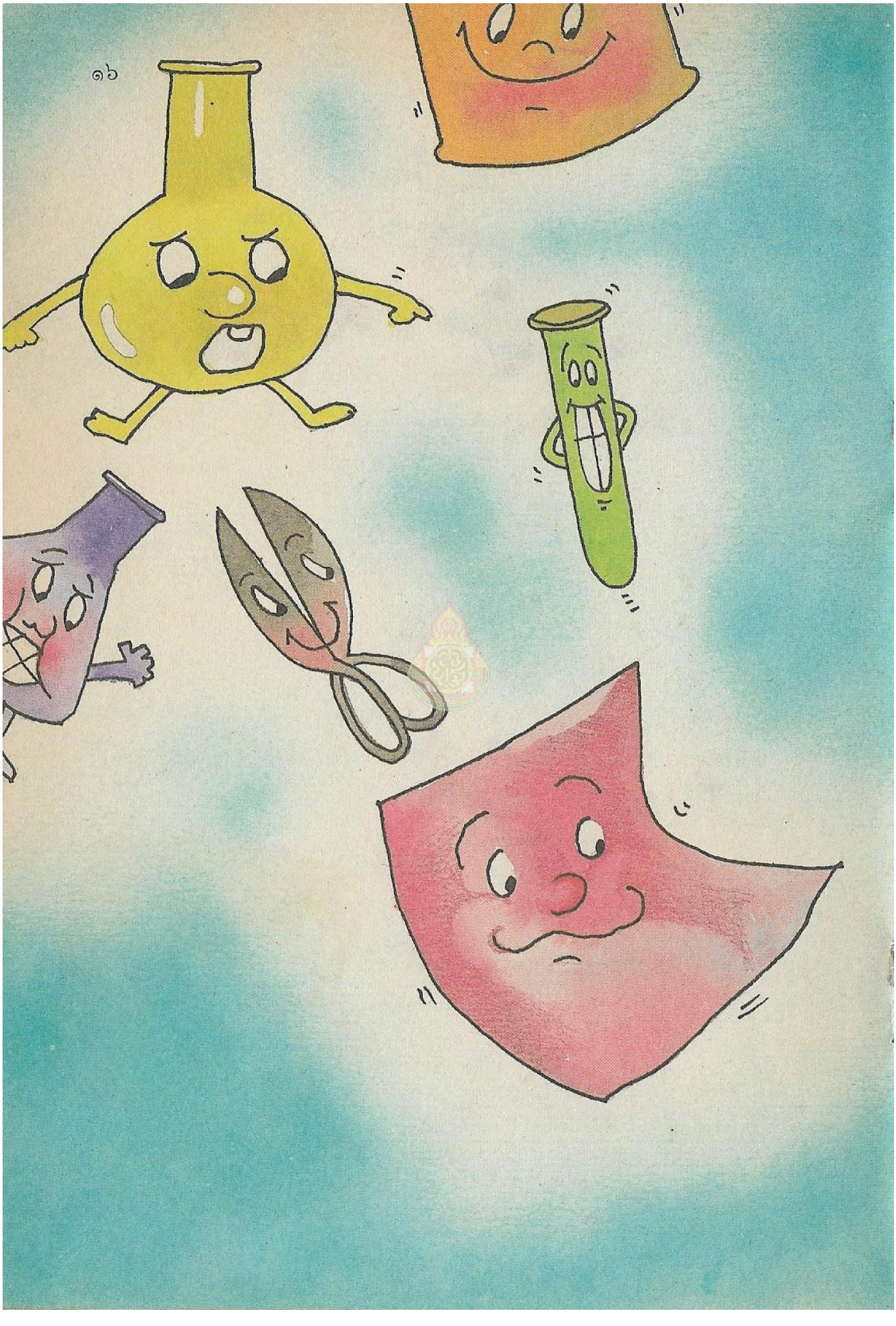
ตุ๊บ....ลอยหล่นลงมาบนพื้นห้องเสียก่อน เจ็บจังเลย... แต่ก็ไม่มากนัก พอทนได้ อุ๊ย....โอ๊ย.....

แต่....พื้นห้องยังคงหมุนเอียงไปมา ลอยพยายามทรงตัวยืน แต่ยืนไม่ติด หกล้มลงไปอีก ลอยตะเกียกตะกายพยายามทรงตัวลุกขึ้นใหม่ มันน่าพรั่นพรึงจังเลย เสียงหัวเราะ ฮะ...ฮะ...ฮ่า ยังคงดังอยู่รอบ ๆ ตัว

ลอยพยายามหนี....ลุกขึ้นจะออกวิ่ง เท้าก็เหยียบไปบนกระป๋อง ขวด สิ่งของต่าง ๆ ที่ตนวางไว้ หลอดแก้ว ถ้วย ขวด กระป๋องต่าง ๆ กระเด็นลอยไปลอยมา ลอยล้มไปอีก เจ็บขาเจ็บเข่าจังเลย ลอยหมดแรง คิดถึงแม่เหลือเกิน อยากให้แม่มาช่วยลอย

ลอยร้องไห้สะอึกสะอื้น นอนคว่ำหน้ากับพื้นสักครู่ จึงค่อย ๆ เงยหน้าและยันตัวขึ้นจากพื้นใหม่

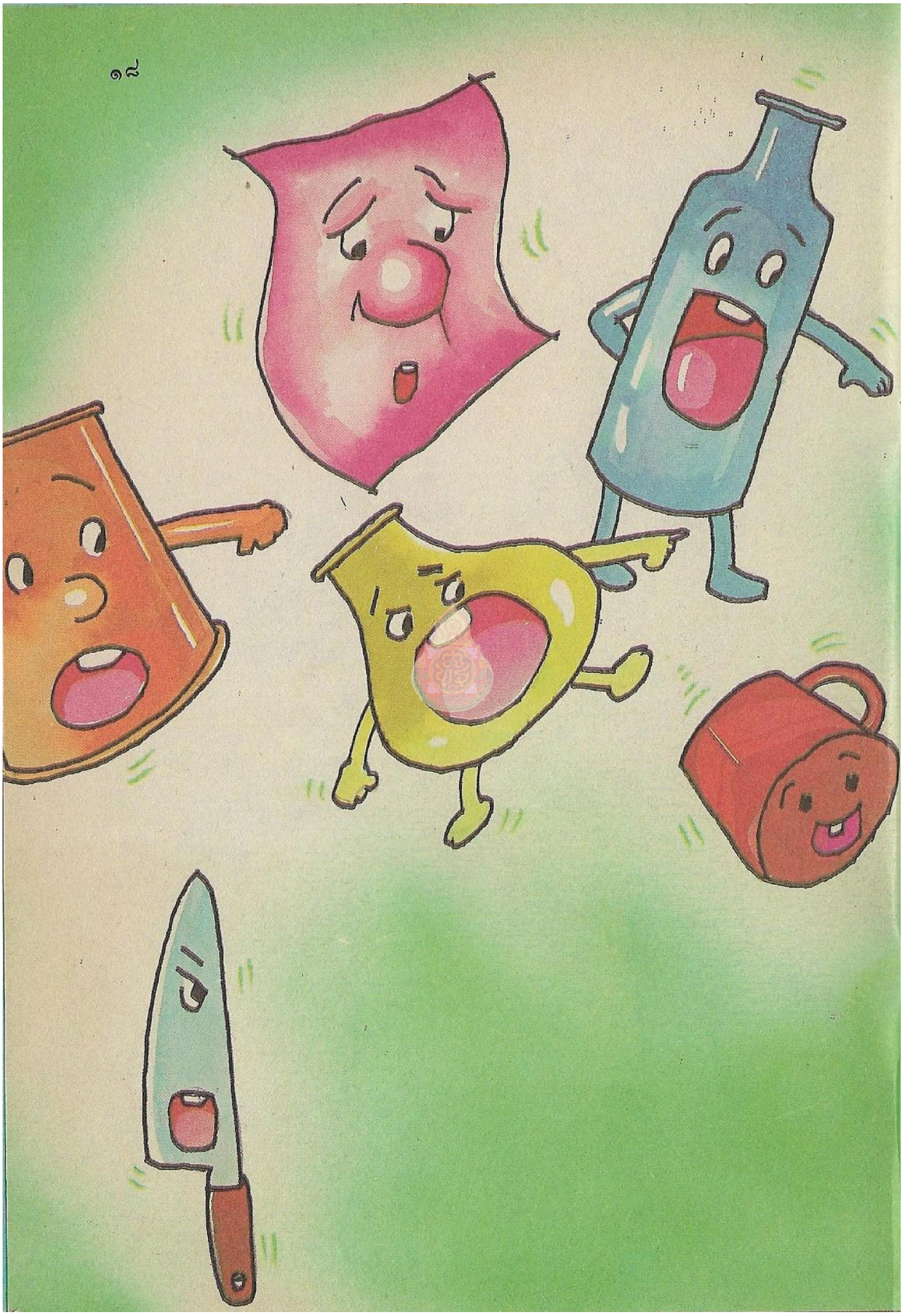
โอ๊ย....เอาอีกแล้ว ขวด หลอดแก้ว กระป๋อง มีด กรรไกร ถ้วย และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ยังคงลอยไปลอยมาเต็มห้องไปหมด.... แต่มันมีตา มีปาก มีจมูก มีแขน มีขาด้วย แล้วมันก็พูดเสียงดังได้ด้วย

"เจ้าเด็กน้อย เพราะความซุกซนของเจ้าแท้ ๆ เจ้าจึงต้องตกมาอยู่ในห้องนี้ นี่เป็นห้องอันตรายรู้ไหม ฮะ...ฮะ...." เจ้าถุงพลาสติกพูดเสียงดัง

"ผมไม่อยากอยู่แล้ว ห้องนี้....แม่ครับ ช่วยลอยด้วย ลอยไม่ชอบห้องนี้ ฮือ...ฮือ"

"เจ้าทำตัวของเจ้าเอง ไม่มีใครมาช่วยได้หรอก เจ้าทิ้งของลื่น ๆ เช่นตัวข้า ไว้ที่พื้นห้อง เจ้ารู้ไหม ถ้าใครมาเหยียบก็จะลื่นและหกล้มเหมือนเจ้า....เจ้าทิ้งอะไรไว้อีกแล้ว ดูซิ....ดูให้ดี ๆ ...." ถุงพลาสติกพูดต่อ

ลอยนึกไปถึงเศษขยะต่าง ๆ ที่แม่เคยห้ามไม่ให้ลอยทิ้งทั่วบ้าน เศษใบตอง ถุงพลาสติก กระดาษเปื้อนของมัน ๆ อ้อ....เปลือกกล้วยหอมอีก ลอยเพิ่งทิ้งไว้หน้าห้องทำงานของพ่อนี่เอง ไม่รู้ว่ามีใครเหยียบล้มไปบ้างหรือเปล่า

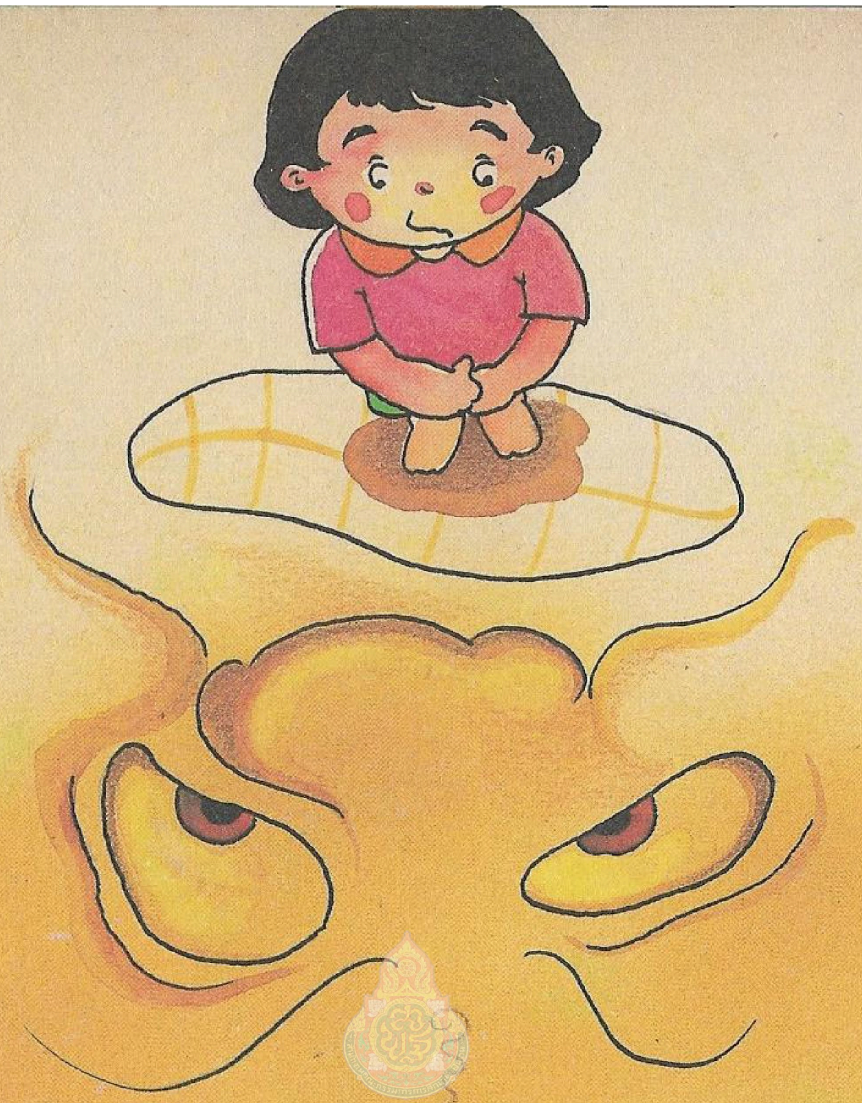
"ข้าเป็นขวดกลม ๆ เจ้าทิ้งไว้กลางห้อง ถ้าใครมาเหยียบคงต้องล้มคว่ำปากแตกแน่ ๆ" ขวดแก้วพูด

"ข้าด้วย....ข้าคือมีดแหลม เป็นของมีคม ใครมาเหยียบจะต้องได้รับแผล บาดเจ็บ และเลือดออกแน่ ๆ เช่นเดียวกับกรรไกรเพื่อนของข้าที่เจ้าวางทิ้งไว้" มีดพูดขณะที่ลอยมองเห็นกรรไกรลอยเข้ามา อ้าขาแหลม ๆ คม ๆ 2 ข้าง ตรงเข้ามา

"ดูซิ...เจ้าหนู ข้าคือกระป๋องที่เจ้าทิ้งไว้กลางห้อง ถ้าคนอื่นเดินมาเตะข้า เขาจะต้องเจ็บเท้าเจ็บขาแน่ ๆ เหมือนกับที่เจ้าเจ็บขา เจ็บเข่า เพราะเจ้าเตะข้าจนหกล้มเมื่อครู่นี้ คนอื่นได้รับอันตรายก็เพราะเจ้าไม่รู้จักเก็บสิ่งของให้เป็นระเบียบเป็นที่เป็นทาง ของเล่นอื่น ๆ เช่น ตุ๊กตาทหาร ปืน รถ ดาบ หอก และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง เจ้าก็ชอบวางทิ้งไว้ตามที่ต่าง ๆ แทนที่จะเก็บเข้าตู้ เข้ากล่อง หรือเข้าหีบเสีย ทำไมเจ้าไม่ทำฮึ... ข้าไม่อยากลงโทษเจ้าเลย..."

กระป๋องท่าทางใจดีกว่าเพื่อนพูดออกมา พลางขยับฝากระป๋องลอยเข้ามาใกล้ ลอยตกใจรีบฟุบหน้าลงกับพื้นทันที

พื้นห้องที่ลอยฟุบหน้าลงไปยังคงเอียงไปเอียงมาอยู่ มันมีปาก มีตา มีจมูกเหมือนสิ่งอื่น ๆ ในห้อง พื้นห้องอ้าปากพูดด้วยความโกรธ

"เด็กเอ๋ย เจ้าไม่เคยระมัดระวังเลย เมื่อเดินบนตัวข้าที่ลื่นเป็นมัน เจ้ายังคงวิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน บางครั้งข้าก็ทำโทษให้เจ้าลื่นหกล้ม แต่เจ้าไม่เคยเข็ดหลาบเลย.... จำได้ไหม.... เจ้าเคยหกล้มบนพื้นกระเบื้องในห้องน้ำ ห้องส้วม หรือบนพื้นบ้านเปียก ๆ อ้อ.... ลานหน้าบ้านลื่น ๆ หรือสนามที่มีโคลนแฉะ ๆ เจ้าก็หกล้มบ่อย ๆ เพราะไม่เคยระมัดระวังตัว คราวนี้ข้าจะทำอย่างไรดี เพื่อให้เจ้าเข็ดหลาบเสียที เจ้าหนู"

ลอยยกมือปิดหน้าด้วยความหวาดกลัว "ฮือ...ฮือ...ไม่เอา ลอยไม่เอา...."

"ไม่เอาได้อย่างไร เจ้าทำผิด แม่ของเจ้าเตือนเจ้าแต่เจ้าก็ไม่ฟัง ข้าจะหมุนห้องนี้ให้แรงที่สุด จนเจ้ายืนไม่ติด ต้องหกล้มตลอดเวลา เอาละ ข้าจะทำแล้ว...."

"เดี๋ยวก่อนพื้นห้อง....อย่าเพิ่งทำโทษเด็กคนนี้" เก้าอี้ขาหักตัวที่ลอยปีนขึ้นไปเมื่อสักครู่นี้พูดแซงขึ้นมา

"ข้าอยากจะชี้ให้เด็กคนนี้เห็นว่า เขาทำกับข้าอย่างไร นี่แน่ะเจ้าเด็กซุกซน เจ้าปีนขึ้นมาบนตัวข้า จนขาของข้าหักลงครั้งนี้โทษของเจ้ามีมาก เจ้าไม่เห็นหรือว่า ขาเก้าอี้ตัวนี้โยกเยกไม่แข็งแรง แค่นั่งอย่างเดียวก็แทบจะหักลงแล้ว แต่เจ้ากลับปีนขึ้นมาและยังโยกตัวไปมา จนในที่สุดขาเก้าอี้ก็หักลงมาจริง ๆ เจ้าก็ต้องเจ็บตัวไปด้วย ...เห็นไหม...."

"จริงด้วย.... เก้าอี้พูดถูก" โต๊ะตัวสูงพูดเสริมขึ้น

"เจ้าลุกนั่งไม่ระมัดระวังตัวเลย นอกจากนี้เจ้ายังชอบปีนตัวข้า เพื่อดูหรือหยิบของอีกด้วย การปีนโต๊ะหรือหยิบของบนที่สูง ๆ โต๊ะอาจจะล้มคว่ำทับเจ้า จนเจ็บลุกไม่ขึ้น

ตุ๊เดินเข้ามาใกล้อีก ฝาตู้กระแทกปิดเข้าหากันเสียงดัง จนลอยตัวสั่นด้วยความพรั่นพรึง

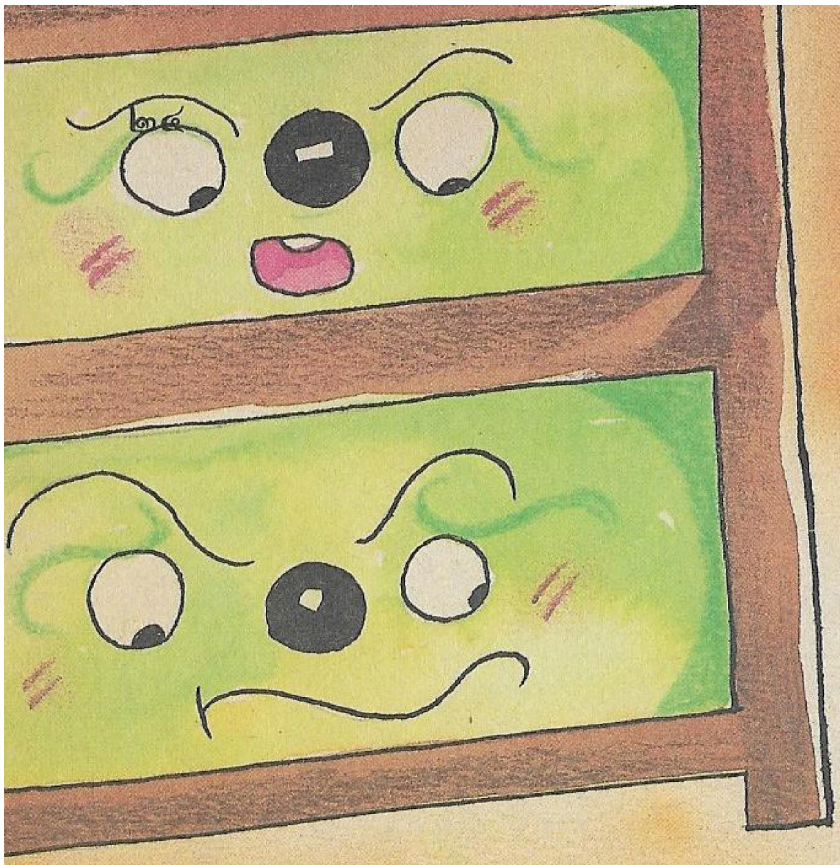
“เพื่อนของข้า เช่น บันไดสูงหลังบ้าน หน้าต่าง และบันไดในบ้าน ฟ้องข้าบ่อย ๆ

หน้าต่างบอกว่า เจ้าชอบปีนขอบหน้าต่าง หรือชะโงกหน้าออกนอกระเบียงเพื่อมองดูสิ่งต่าง ๆ ถ้าพลัดตกลงไป เจ้าอาจจะต้องไปอยู่ที่โรงพยาบาลได้นะ

บันไดเคยบอกว่า เจ้าชอบปีนเล่นบนหัวเขา แล้วปล่อยตัวลื่นลงมา หรือเวลาขึ้นลงบันได เจ้าก็ไม่เคยเดินเลย เอาแต่วิ่งและยังไม่เคยมองดูขั้นบันไดด้วย เจ้าไม่เคยระวังตัวเลย จนต้องเจ็บตัววันหนึ่ง จำได้ไหม.....เด็กน้อย”

ลอยพยักหน้ารับคำ ลอยจำได้แล้ว วันหนึ่งแม่เรียกให้ไปกินข้าวตอนเย็น ลอยวิ่งลงบันได ไม่ได้มองขั้นบันไดเลย ผลก็คือ ลอยเหยียบลงบนปีนพลาสติกที่วางไว้ที่บันไดขั้นที่สาม ตกลงมา ดีแต่ว่าไม่สูงนัก จึงแค่ปากแตกเท่านั้น

โครม ....เสียงลิ้นชักตู้เตี้ยติดผนัง ที่ลอยดึงออกมา กระแทกกลับเข้าที่เดิม ลอยสะดุ้งหันไปมอง เอาอีกแล้ว....ใบหน้าของลิ้นชักแสดงความโกรธเคืองพลางพูดว่า

“เจ้าลอย เจ้าชอบดึงลิ้นชักออกมาและทิ้งคาไว้ แล้วเจ้าก็เผลอชนเอง เช่นเมื่อสักครู่นี้ ดีแต่ว่าเจ้าชนไม่แรงนัก มิฉะนั้นหัวหรือคิ้วคงจะแตก....ได้แผลแน่ ๆ การทิ้งลิ้นชักคาไว้ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายที่สุด รู้ไหม.....”

ลิ้นชักพูดพลางดึงตัวเองออกจากตู้เตี้ยติดผนัง ตรงเข้ามาหาลอย.....

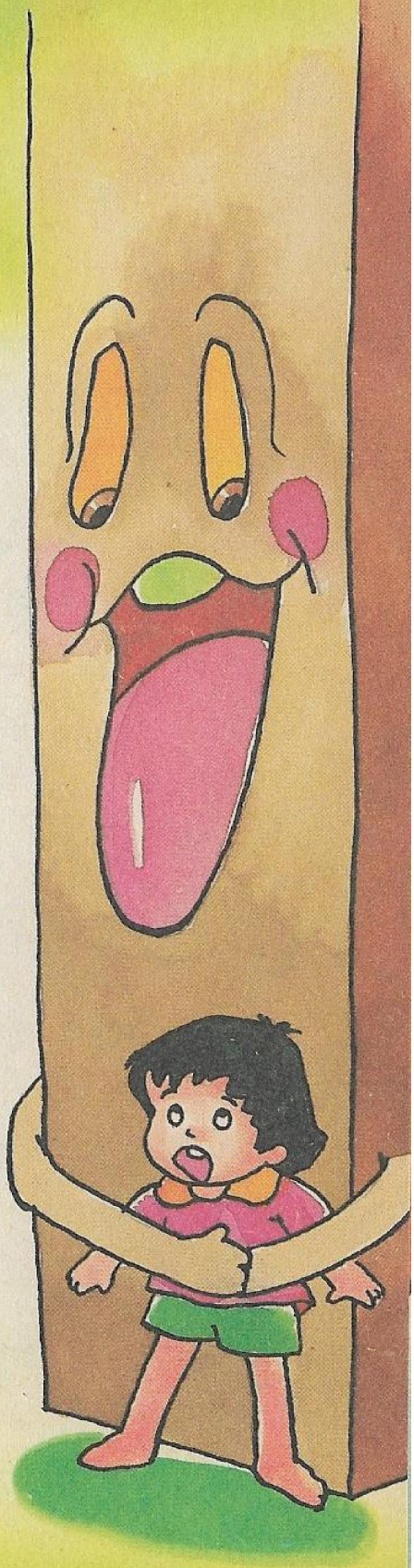
ลอยถอยหลังกรูด จนไปชนเสาเหลี่ยมกลางห้อง เสาเหลี่ยมใช้มือจับแขนของลอยไว้อย่างมั่นคง ลอยหันขวับไปพลางออกแรงดึงตัวให้หลุดจากเสา แต่ไม่เป็นผล... เสาเหลี่ยมแสยะยิ้มพลางพูดว่า

“อย่าดิ้นไปเลย เจ้าหนูเอ๊ย เจ้าวิ่งมาชนเราเอง เมื่อครู่นี้เจ้าก็วิ่งชนเราครั้งหนึ่งแล้ว เจ้าไม่เจ็บหรือ... เจ้าเป็นเด็กซุ่มซ่ามมาก ชอบวิ่งชนโน่นชนนี่ตลอดเวลาจริงไหม...”

“ครับ ผม ผ...ม....วิ่งชนท่านเมื่อกี้นี้แต่ไม่ได้ชนอย่างอื่นเลยนี่ครับ....” ลอยพูดเสียงสั่นขณะดิ้นไปมา

“เจ้าจำไม่ได้เองต่างหาก เจ้าชอบวิ่งชนบานประตู ขอบหน้าต่าง เสาบ้านและยังวิ่งชนโต๊ะ เก้าอี้ ตู้ ผนังบ้านอีกด้วย ใช่ไหมพวกเรา...”

“จริงด้วย...จริงด้วย...วิ่งชนข้าด้วย ข้าด้วย...” หลายเสียงพูดพร้อม ๆ กัน

เสาเหลี่ยมจึงพูดต่อไปว่า

“นอกจากนี้ เจ้ายังเคยวิ่งชนคนถือของหนัก ๆ พ่อของเจ้าก็เคยถูกเจ้าชนมาแล้ว ขณะที่เขาถือกล่องใหญ่ในวันหนึ่ง จำได้ไหม... นี่เป็นเพราะเจ้าไม่ระมัดระวัง ไม่มองดูให้รอบคอบก่อนใช่ไหม”

“ครับ ผมจำได้แล้ว ผมกำลังเล่นวิ่งไล่ยิงผู้ร้ายอยู่ ไม่ทันเห็นพ่อที่กำลังเดินเข้าประตูบ้าน พ่อถือกล่องใบใหญ่ด้วยครับ...”

“นั่นแหละ ดีแล้วที่จำได้ ยังมีอีกนะ.... เจ้าวิ่งชนแม่ของเจ้าที่กำลังถือไม้กวาดจะกวาดบ้านอยู่ เจ้าวิ่งชนไม้กวาดจนหน้าผากปูดเขียวอยู่หลายวันใช่ไหม....”

“ครับ...ใช่ครับ...ฮือ...ฮือ...ผมมัวแต่ห่วงเล่น เลยไม่ระมัดระวังตัว...” ลอยตอบ

"อีกครั้งหนึ่ง แม่ของเจ้ากำลังถือมีดแหลม ๆ เพื่อทำกับข้าวอยู่ในครัว เจ้าก็ไม่ทันมอง โผเข้ากอดแม่ ดีว่าแม่เจ้าสติดี มิฉะนั้นมีดแหลมนั้น อาจจะทิ่มแทงตัวเจ้าจนบาดเจ็บได้ สิ่งที่ข้าพูดมานี้ แม่ของเจ้าได้เคยตักเตือนแล้วทั้งสิ้น แต่เจ้าไม่เคยเอาใจใส่เลย เจ้าจึงต้องมาอยู่ในห้องนี้ในวันนี้ ฮะ...ฮะ...ฮะ ข้าช่วยเจ้าไม่ได้หรอกนะ..."

เสาเหลี่ยมพูด พลางใช้วงแขนโอบรัดตัวลอยให้แน่นเข้า ลอยดิ้นรนสุดแรงเกิด เพื่อให้หลุดพ้นจากวงแขนของเสาเหลี่ยม แต่เรี่ยวแรงของลอยมีน้อยเสียจริง ลอยดิ้นเท่าไรก็ดิ้นไม่หลุด จึงได้แต่ก้มหน้าร้องไห้

ขณะที่ลอยก้มหน้าลงไปนั้น ลอยเหลือบตาลงไปที่โคนเสา

"ข้าเป็นสิ่งอันตรายที่เจ้าไม่ควรมาเล่นด้วย แต่เจ้าก็ยังชอบเอาสิ่งของมาแยงในกระบอกตาของข้า...เจ้ารู้ไหม... ข้าอาจจะดูดเจ้าจนตายได้นะ เครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งหลายล้วนเป็นเพื่อนของข้าทั้งสิ้น เช่น พัดลม เตารีด ทีวี วิทยุ หม้อหุงข้าวไฟฟ้า และอื่น ๆ อีกมาก พวกเขาเหล่านี้บอกข้าว่า เจ้าชอบเล่นกับพวกเขามาก พวกเขามีทั้งอันตรายและประโยชน์นะ ถ้าใช้ไม่ระมัดระวังอาจเกิดไฟรั่ว ไฟช็อตจนเกิดไฟไหม้ได้รู้ไหม เจ้าเด็กซุกซน" สวิตช์ไฟฟ้าเปล่งแสงเรืองวาบ ๆ อีกครั้งหนึ่ง

"นอกจากสิ่งของเครื่องใช้ไฟฟ้าแล้ว ของมีคมทั้งหลาย เช่น มีด ตะปู ช้อนส้อม ดินสอแหลม ๆ เข็มเย็บผ้า ของเล่นที่แหลม ๆ คม ๆ เจ้าก็ไม่ควรจะนำมาเล่น เพราะเป็นของอันตรายทั้งนั้น.... อ้อ...ยังมีอีก สิ่งที่ไม่ควรนำมาเล่น ได้แก่ เมล็ดผลไม้ เช่น เมล็ดน้อยหน่า ละมุด มะขาม ถ้าหลุดเข้าไปในคอ เจ้าอาจจะหายใจไม่ออกถึงตายได้นะ ไม้ขีดไฟ และน้ำร้อนก็เช่นเดียวกัน เป็นอันตรายทั้งนั้น เจ้าควรจะจำไว้นะเด็กน้อย ข้าไม่อยากทำร้ายเจ้า เพราะมันรุนแรงเกินไป...."

สวิตช์ไฟฟ้าพูดพร้อมกับแสงที่อ่อนลง

"ท่านช่วยผมด้วย" ลอยรีบพูดเมื่อสังเกตเห็นเสียงที่แสดงความเมตตาของสวิตช์ไฟฟ้า

"โปรดบอกพวกเขาด้วยเถิดว่า ต่อไปนี้ผมจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้แล้ว ผมรู้แล้วว่า สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดอุบัติเหตุภายในบ้านขึ้น ผมจะไม่ทำอีกแล้ว จะระมัดระวังตัวให้ดี โปรดช่วยผมเถิด ปล่อยผมไปเถิดนะครับ ผมกลัวจริง ๆ"

ลอยก้มหน้าลงอ้อนวอนสวิตช์ไฟฟ้าให้ช่วย

"ไม่เชื่อ....พวกเราอย่าเชื่อคำสัญญาของเด็กซุกซนผู้นี้ แม่ของเขาเตือนหลายครั้งแล้ว เขายังไม่เชื่อฟังเลย เด็กดื้อไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่จะต้องถูกลงโทษ...." เสียงหลายเสียงดังก้องทั่วห้อง

"เห็นด้วย เห็นด้วย....เอาเลยพวกเรา ลงมือได้แล้ว...."

พร้อมเสียงเหล่านี้ ลอยเงยหน้าขึ้นมองรอบ ๆ ห้อง ลอยเห็นสิ่งของในห้อง เช่น ขวด กระป๋อง มีด กรรไกร ตู้ ลิ้นชัก เก้าอี้ โต๊ะ พุ่งตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางดุร้าย แล้วหมุนเวียนรอบ ๆ ตัวของลอย พร้อมเสียงหัวเราะกระหึ่มทั่วห้อง

“ฮะ....ฮะ.....ฮะ.....”

“ช่วยด้วย ช่วยลอยด้วย โอ๊ย แม่จ๋า.....แม่ช่วยลอยด้วย.... อย่าทำลอยเลย.....ลอยจะจำไว้ ไม่ทำต่อไปอีกแล้ว ลอยรับปากจริง ๆ ลอยกลัวแล้ว....แม่ช่วยด้วย”

ลอยหลับตาร้องด้วยความหวาดกลัวจับใจ

“อะไรกันลูก.....ลอยเป็นอะไรไป ทำไมนั่งหลับตาร้องให้คนช่วยอยู่ที่ประตูห้องทำงานของพ่อล่ะ.....เป็นอะไรไปลูก....ใครจะทำอะไรหรือ”

แม่ของลอยวิ่งมาจากครัวด้วยความตกใจที่ลูกร้องเสียงดัง ภาพที่เห็นคือ ลอยนั่งเอามือปิดหน้าปิดหัว ส่ายตัวไปมาคล้ายหนีอะไรบางอย่าง แม่จึงเข้าไปโอบตัวลอยพลางปลอบให้หายตกใจ

“นิ่งเสียลูก นี่คงชนบานประตูห้องทำงานของพ่อละซี อ้อ.... เหยียบเปลือกกล้วยด้วย คงลื่นซินะ.....แล้วถลาไปชนประตู คงมึนหัว แม่เตือนหลายครั้งแล้ว....ไม่จำ.....ไม่ระมัดระวังตัวเลย จำได้ไหม.....”

“จำครับ....ทีนี้ลอยจำแม่นเลย ไม่เอาแล้ว ลอยกลัวแทบขาดใจ ลอยไม่อยากจะเข้าไปอยู่ในห้องนั้นอีกแล้ว ห้องอันตรายจริง ๆ แม่.....”

“ห้องไหน.....ห้องอันตราย บอกแม่ซิ” ลอยไม่ตอบพลางซุกหน้าลงกับไหล่ของแม่

คณะผู้จัดทำ

ท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา
นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ
นางแม้นมาส ชวลิต
นางสิรินทร์ ช่วงโชติ
นางสมบูรณ์ ศิงฆมานันท์
นางสาวธรรมนูญ โรจนะบุรานนท์
นายวิริยะ สิริสิงห
นางพรจันทร์ จันทวิมล
นายสันต์ เตชะกัมพุช
นายวิโชค มุกดามณี
นายประเทศ สุขสถิตย์
นายวินัย รอดจ่าย
นางนันทนา ประจวบเหมาะ
นางพจนีย์ พลสิทธิ์
นายเกริก ยุ้นพันธ์
นายศรีสวัสดิ์ ศรีสรากร
นายสมบัติ คิ้วฮก
นายวรพงศ์ วรชาติอุดมพงศ์
นางสาวสุธีรา สาธิตภัทร
นางสลวย โรจนสโรช
นางสาวสุทธิลักษณ์ อำพันวงศ์
นางสาวลมุล รัตตากร
นายสวัสดิ์ สุวรรณอักษร
นายชัยวัฒน์ คุประตกุล
นายครรชิต มาลัยวงศ์
นางธนาลัย ภักดีกุล
นายประสพโชค นวพันธุ์พิพัฒน์
นางศรารัตน์ สิงหนาท
นางสาวอุษณีย์ วัฒนพันธ์
นางสาวจินตนา ใบกาซูยี
นางจารุดี ผโลประการ
นางสาวปริญญา ฤทธิ์เจริญ

คณะบรรณาธิการ

นางแม้นมาส ชวลิต
นางสาวจินตนา ใบกาซูยี
นางจารุดี ผโลประการ
นางสาวปริญญา ฤทธิ์เจริญ

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา ๓๑๔–๓๑๖ ปากซอยบ้านบาตร ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบ กรุงเทพ ฯ ๑๐๑๐๐ นายปทุม ผิวนวล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗

